

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. srpna 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladimíra Rutara a soudců JUDr. Renáty Sobalové a Mgr. Romana Raaba odvolání obalovaného **Z. S.**, nar. XXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2013, č.j. 40 T 13/2012-2441, a rozhodl t a k t o :

I. Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr.ř. se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného Z. S. částečně z r u š u j e , a to ve výroku o náhradě škody.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje t a k t o :

obžalovaný

Z. S.,

nar. XXXX v XXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXX,

**je podle § 228 odst. 1 tr.ř. povinen zaplatit poškozeným náhradu škody,
a to:**

**ad 1) společnosti XXXX, se sídlem XXXX, registrované pod reg. číslem XXXX,
částku 164.900 Eur,**

**ad 2) M. C., nar. XXXX, podnikajícím pod obchodní firmou XXXX, s místem
podnikání XXXX, částku 168.000 Eur,**

**ad 3) společnosti XXXX., se sídlem XXXX, reg. č. XXXX, škodu ve výši 160.000
Eur,**

**ad 4) společnosti XXXX, se sídlem XXXX, IČ: XXXX, škodu ve výši 400.000
Eur, s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % ročně za období od
18.10.2012 do 31.12.2012, ve výši 7,05% ročně za období od 1.1.2013 do
14.10.2013, a od 15.10.2013 do zaplacení s úrokem z prodlení vždy podle platné
právní úpravy.**

**Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se se zbytkem svého nároku na náhradu škody
odkazuje poškozená společnost XXXX, se sídlem XXXX, IČ: XXXX, na řízení
ve věcech občanskoprávních.**

**Podle § 229 odst. 1 tr.ř. se poškozená společnost XXXX, a.s., XXXX, IČ:
XXXX odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech
občanskoprávních.**

III. V ostatních výrocích z ů s t á v á napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Napaden m rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2013, č.j. 40 T 13/2012-2441, byl obžalovaný Z. S. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr.zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že:

1. jako jednatel společnosti XXXX s.r.o., IČ: XXXX, se sídlem XXXX, v úmyslu opatřit si neoprávněně majetkový prospěch, v době od 7.1.2010 při jednání se zástupci společnosti **XXXX**, se sídlem XXXX, registrované pod reg. číslem XXXX (dále jen „The XXXX“), předstíral, že hodlá s touto společností uzavřít řádnou kupní smlouvu, na základě níž na ni převede vlastnické právo k tiskovému stroji zn. XXXX, v robní číslo XXXX, rok výroby 1999, ačkoliv ve skutečnosti stroj nikdy převést nechtěl a jednání se společností mu sloužilo pouze k vylákání úhrady kupní ceny,

a s tímto úmyslem dne 12.1.2010 zástupci společnosti The XXXX, J. J. B., nar. XXXX, umohl prohlídku uvedeného stroje v Brně a též prostřednictvím telefonické a emailové komunikace jej ujistil, že stroj je ve vlastnictví společnosti XXXX, může být okamžitě demontován a k tomuto účelu uvedl i adresu pro naložení stroje, dne 18.1.2010 zaslal společnosti The XXXX proforma fakturu č. XXXX, vystavenou dne 15.1.2010, a dne 19.1.2010 tutéž fakturu s ji opravenými chybami, na základě níž požadoval uhradit kupní cenu stroje ve výši 164.900 Euro, načež zástupci společnosti The XXXX v domnění, že na společnost bude převedeno vlastnické právo k tomuto stroji, uhradili na bankovní účet společnosti XXXX č. XXXX dne 3.2.2010 zálohu ve výši 32.980 Euro a dne 12.2.2010 doplatek ve v i 131.920 Euro,

přičemž ačkoliv zástupci společnosti The XXXX splnili všechny smluvené podmínky a uhradili v plné v i dohodnutou kupní cenu, uveden stroj jim nevydal a získané finanční prostředky použil pro svoji potřebu nebo pro potřebu společnosti XXXX, čímž způsobil společnosti The XXXX škodu v celkové v i 164.900 Euro, tedy **4.290.862,90 Kč**,

2. jako jednatel společnosti XXXX, v úmyslu opatřit si neoprávněně majetkový prospěch, v době od 14.10.2010 při jednání s **M. C.**, nar. XXXX, podnikajícím pod obchodní firmou XXXX, s místem podnikání XXXX, předstíral, že s ním hodlá uzavřít řádnou kupní smlouvu na základě níž na něj převede vlastnické právo k tiskovému stroji zn. XXXX, výrobní číslo XXXX, rok výroby 2001, ačkoliv ve skutečnosti stroj nikdy převést nechtěl a jednání s M. C. mu sloužilo pouze k vylákání úhrady kupní ceny,

a s tímto úmyslem zamlčel, že stroj má společnost XXXX pouze v leasingovém nájmu a jeho vlastníkem je společnost XXXX, a.s., IČ: XXXX, se sídlem XXXX, od níž ~~má~~ ~~rád~~ souhlas k nabízení ani k prodeji stroje, poté dne 18.10.2010 zaslal M. C. proforma fakturu č. XXXX, vystavenou téhož dne, na základě níž požadoval uhradit kupní cenu stroje ve v i 166.500 Euro, a proforma fakturu č. XXXX ze stejného dne za vyčištění, demontáž a naložení tohoto stroje, na základě níž požadoval uhradit částku 1.500 Euro, a následně dne 21.10.2010 umohl M. C. prohlídku uvedeného stroje v XXXX a sdělil mu, že bude k dispozici do dvou týdnů, načež M. C. v domnění, že na něj bude převedeno vlastnické právo k tomuto stroji, uhradil na bankovní účet společnosti XXXX č. XXXX dne 25.10.2010 zálohu ve v i 24.975 Euro a dne 4.11.2011 doplatky ve v i 40.000 Euro a 103.025 Euro,

přičemž po úhradě kupní ceny na něj vlastnické právo nepřevédl, ani převést nemohl, stroj mu nevydal a nevrátil ani uhrazenou kupní cenu, kterou pou il pro svoji potřebu nebo pro potřebu společnosti XXXX, čímž způsobil M. C. škodu v celkové v i 168.000 Euro, tedy **4.102.662,38 Kč**,

3. jako jednatel společnosti XXXX, v úmyslu opatřit si neoprávněně majetkový prospěch, v době od 14.10.2010 při jednání se společností **XXXX**, se sídlem XXXX, reg. č. XXXX (dále jen „XXXX“), předstíral, že hodlá s touto společností uzavřít řádnou ~~kupní~~ smlouvu, na základě níž na ni převede vlastnické právo k tiskovému stroji zn. XXXX, výrobní číslo XXXX, rok výroby 2001, ačkoliv ve skutečnosti stroj nikdy převést nechtěl a jednání se společností mu sloužilo pouze k vylákání úhrady kupní ceny,

a s tímto úmyslem dne 20.10.2010 umolnil technikovi Y. M., vyslanému poškozenou společností, prohlídku uvedeného stroje, a v době od 31.10.2010 do 2.11.2010 zaslal společnosti proforma fakturu č. XXXX, vystavenou dne 29.10.2010, na základě níž požadoval uhradit kupní cenu stroje ve v i 158.500 Euro, a proforma fakturu č. 2010019 ze stejného dne za čištění, demontáž a naložení tohoto stroje, na základě níž požadoval uhradit částku 1.500 Euro,

avšak zamlčel přitom, že stroj má společnost XXXX pouze v leasingovém nájmu a jeho vlastníkem je společnost XXXX, od níž nemá žádný souhlas k nabízení ani k prodeji stroje, a dále zatajil, e o prodeji stroje jedná té s M. C., s nímž již dne 18.10.2010 uzavřel dohodu odpovídající kupní smlouvě, potvrzenou vystavenou proforma fakturou, a v době do 5.11.2010 od něj inkasoval celou smlouvenou kupní cenu ve výši 168.000 Euro,

načež zástupci společnosti XXXX v domnění, že na společnost bude převedeno vlastnické právo k tomuto stroji, uhradili na bankovní účet společnosti XXXX č. XXXX dne 9.11.2010 zálohu ve v i 23.755 Euro, a následně dne 4. 1. 2011 Y. M. opět umožnil prohlídku tohoto stroje, nyní již po vyčištění, demontáži a převozu do skladu v XXXX a telefonicky sdělil řediteli společnosti XXXX, A. S., XXXX, že stroj je nachystan k přepravě a může tedy uhradit zbývající část kupní ceny, a A. S. v domnění, že k dodávce skutečně dojde a na společnost bude převedeno vlastnické právo, uhradil na stejný bankovní účet dne 4. 1.2011 částku ve výši 50.000 Euro a dne 5.1.2011 částku ve výši 86.245 Euro,

přičemž po úhradě kupní ceny na společnost vlastnické právo nepřevédl, ani převést nemohl, stroj jí nevydal a nevrátil ani uhrazenou kupní cenu, kterou pou il pro svoji potřebu nebo pro potřebu společnosti XXXX, čímž způsobil společnosti XXXX kodu v celkové v i 160.000 Euro, tedy **3.973.671,53 Kč**,

4. jako jednatel společnosti XXXX s.r.o., IČ: XXXX, se sídlem Bratislava, XXXX (dále jen „XXXX“), v době od 23.3.2011 při jednání se zástupci společnosti **XXXX**, se sídlem XXXX, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, IČ: XXXX (dále

jen „XXXX“), předstíral, že hodlá s touto společností uzavřít řádnou kupní smlouvu, na základě níž na ni převede vlastnické právo k tiskovému stroji zn. XXXX, výrobní číslo XXXX, rok výroby 2005, a k dalšímu souvisejícímu vybavení, a to strojům zn. XXXX, sériové číslo XXXX, XXXX, rok výroby 1998, sériové číslo XXXX, XXXX, sériové číslo XXXX, XXXX, sériové číslo XXXX, XXXX, sériové číslo XXXX, XXXX, sériové číslo XXXX a XXXX, sériové číslo XXXX, ačkoliv ve skutečnosti stroje nikdy převést nechtěl a jednání se společností mu sloužilo pouze k vylákání úhrady kupní ceny,

a s tímto úmyslem dne 23.3.2011 uvedené stroje osobně ukázal v XXXX zaměstnanci společnosti XXXX, B. L., nar. XXXX, dne 4.4.2011 zaslal společnosti proforma fakturu č. XXXX, vystavenou tého dne, na základě níž požadoval uhradit kupní cenu strojů ve výši 400.000 Euro, a dne 8.4.2011 na základě žádosti společnosti XXXX sdělil, že má na prodej všech strojů výhradní smlouvu, ačkoliv věděl, že ve vztahu k nejhodnotnějšímu stroji z tohoto souboru, tedy stroji zn. XXXX, má k dispozici pouze kupní smlouvu uzavřenou dne 4.4.2011 se společností XXXX s.r.o., se sídlem Praha, XXXX, IČ: XXXX, zastoupenou Ing. M. N., nar. XXXX, která je ovšem absolutně neplatná, neboť tato společnost stroj nikdy nevlastnila, a současně věděl, že tento stroj je ve vlastnictví společnosti XXXX, spol. s r.o., se sídlem Praha XXXX, IČ: XXXX (dále jen „XXXX“), od ní nemá on ani Ing. M. N. souhlas k prodeji ani k převodu vlastnického práva,

načež zástupci společnosti XXXX v domnění, že na společnost bude převedeno vlastnické právo ke všem uvedeným strojům, uhradili na bankovní účet společnosti XXXX č. XXXX dne 14.4.2011 zálohu ve výši 40.000 Euro, a následně dne 9.5.2011 opět umožnil B. L. prohlídku všech uvedených strojů v XXXX a ujistil je, že hned následujícího dne může dojít k jejich demontáži a odvozu, přičemž na základě tohoto ujištění finanční ředitel společnosti XXXX, R. M., nar. XXXX, téhož dne zadal příkaz k převodu doplatku kupní ceny ve výši 360.000 Euro na stejný bankovní účet,

přičemž ačkoliv zástupci společnosti XXXX splnili smluvené podmínky a uhradili v plné výši dohodnutou kupní cenu, vlastnické právo ke strojům na společnost nepřevědla a ve vztahu ke stroji zn. XXXX ani převést nemohl, žádný ze strojů jí nevydal a nevrátil ani uhrazenou kupní cenu, kterou použil pro svoji potřebu nebo pro potřebu společnosti XXXX, čímž způsobil společnosti XXXX škodu v celkové výši 400.000 Euro, tedy **9.675.200 Kč**,

a svým jednáním tak způsobil celkovou škodu ve výši **22.042.396,81 Kč**.

Za to mu byl podle § 209 odst. 5 tr.zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl podle § 67 odst. 1 tr.zákoníku, za pouití § 68 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku, uložen peněžitý trest ve výměře 1.000.000 Kč (jeden milion korun českých), což představuje 500 celých denních sazeb po 2.000 Kč (dva tisíce korun českých), pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán mu byl podle § 69 odst. 1 tr.zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku. Podle § 73 odst. 1 tr.zákoníku mu pak byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu v konu funkce ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev, ve výkonu prokury a v zákazu samostatné podnikatelské činnosti s předmětem činnosti nákup zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej a zprostředkovatelská činnost v trvání deseti let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obalovanému uložena povinnost zaplatit po kozen m náhradu kody, a to:

ad. 1) společnosti XXXX, se sídlem XXXX, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, registrované pod reg. číslem XXXX, částku 164.900,- Eur, tj. 4.290.862,90 Kč.

ad 2) M. C., nar. XXXX, podnikajícím pod obchodní firmou XXXX, s místem podnikání XXXX, Spolková republika Německo, částku 168.000,- Eur, tj. 4.102.662,38 Kč.

ad 3) společnosti XXXX, se sídlem XXXX, Izrael, reg. č. XXXX, škodu ve výši 160.000,- Eur, tj. 3.973.179,85 Kč.

ad 4) společnosti XXXX, se sídlem XXXX, Spojené království Velké Británie a Severního Irska, IČ: XXXX, škodu ve výši 400.000,- Eur, tj. 9.675.200,- Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,5 % ročně za období od 18.10.2012 do 31.12.2012, ve výši 7,05% ročně za období od 1.1.2013 do 14.10.2013, a od 15.10.2013 do zaplacení s úrokem z prodlení v dy podle platné právní úpravy.

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byli poškození M. C., nar. XXXX, podnikající pod obchodní firmou XXXX, s místem podnikání XXXX, a společnost XXXX, se sídlem XXXX, IČ: XXXX, pak byli se zbytkem svých nároků odkázáni na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byla s cel m sv m nárokem na náhradu kody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních poškozená společnost XXXX, a.s., XXXX, IČ: XXXX.

Takto citovaný rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu podal obžalovaný Z. S. odvolání, u něhož bylo ověřeno, že bylo podáno včas

(§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b/ tr.ř.) a mělo zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr.ř.). Nebylo proto shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř., či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

Obžalovaný Z. S. v písemném vyhotovení svého odvolání odůvodněném prostřednictvím svého obhájce JUDr. M. K. uvedl, že je zaměřuje do výroku o vině i trestu. Uvedl v něm, že všechny útoky popsané v napadeném rozsudku jsou ryze obchodním právním vztahem obchodních společností. Pokud je na ně nahlíženo pohledem trestního práva, jedná se o zneužití trestního práva a porušení zásady subsidiarity trestněprávní represe. Konstatoval, že mezi jednotlivými obchodními subjekty došlo ve všech čtyřech případech k uzavření kupní smlouvy, jejichž součástí bylo sjednání smluvní pokuty pro případ, že by kupující byl v prodlení s úhradou kupní ceny. Ve všech případech pak došlo k porušení povinnosti poškozených spočívajících ve včasné platbě. Z předložených spisových materiálů proto není možno dovodit úmysl obžalovaného uvádět poškozené v omyl. Obžalovaný dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně, sp.zn. 12 Cm 21/2011, podle něhož u skutku v bodě 2 kupní smlouva vznikla, a pokud soud označuje ujednání smlouvy za neurčitá a odstoupení od smlouvy za neplatné, přesto se nejedná o jednání podvodné. Občanskoprávní cestou se pak svých nároků měli domáhat i další obchodní partneři – poškození.

Obžalovaný v odůvodnění odvolání nastoluje otázky, zda bylo bez pochybností prokázáno, že nedošlo k uzavření platných smluv, zda jsou u všech skutků prokázány okolnosti odpovídající zákonným znakům zločinu podvodu, zda se má za prokázané, že záměrem obžalovaného bylo vůbec neplnit podmínky smluv, zda je prokázána existence škody a zda tedy lze bez pochybností vyloučit, že nedošlo pouze ke vzniku obchodních závazků z titulu nedodání předem zaplaceného zboží, dále zda je plně respektován ústavní princip, že nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvním závazkům a konečně, zda je možno použít námitku podjatosti některých svědků.

V další části se velmi obsáhle odvolatel zabývá otázkou smluvní svobody, jakož i projevů vůle vyjádřených ve smluvním vztahu. Následně opakuje, že ve všech případech došlo k uzavření smlouvy a přijetí platby předem a následně pouze nebylo dodáno zboží, čímž jde o obchodněprávní vztahy. Ke škodě přitom ve všech případech došlo pouze nedodáním zboží, a tedy se nemůže jednat o podvod, který předpokládá, že již na počátku jednání měl úmysl pachatele směřovat ke způsobení škody.

V doplnění odůvodnění odvolání obžalovaného, vypracovaném jeho obhájcem JUDr. M. R., obžalovaný napadá formulaci jednotlivých skutků, že měl předstírat, že hodlá uzavřít řádnou kupní smlouvu s tím, že toto nemohl předstírat, když ve všech případech k uzavření řádné kupní smlouvy skutečně došlo, byť to bylo

formou pro forma faktur. Znovu přitom poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně, č.j. 12 Cm 21/2011-418. Konstatuje rovněž, že stroj u skutku 1) byl ve vlastnictví společnosti XXXX, o čemž v rámci odvolacího řízení předložil listinný důkaz kupní smlouvou, na jejímž základě společnost XXXX předmětný stroj nabyla. V souvislosti se skutkem v bodě 1) dále poukazuje na skutečnost, že zástupce kupující společnosti J. J. B. od počátku věděl, že stroj je poškozený, přičemž sám ve své zprávě ze dne 1. 4. 2010 se tento svědek před vrácením peněz rozhodl pro realizaci dodávky stroje po jeho opravě. Pokud pak jde o e-mailovou a SMS komunikaci o demontáži stroje, odvolatel konstatuje, že o nedorozumění, neboť tato komunikace byla vyvolána nutností stroj přestěhovat z důvodu ukončení nájemního vztahu k prostorám, ve kterých byl tento stroj původně umístěn. Pokud pak jde o zajištění opravy, obžalovaný konstatoval, že v této souvislosti nastala nepředvídatelná událost, kdy sám předmětný stroj předal dalšímu subjektu k zajištění opravy a podle jeho povědomí byl stroj převezen do Německa, avšak následně se společnost zajišťující opravu, stala nekontaktní a obžalovaný tedy nebyl schopen se s ní spojit. V této souvislosti obžalovaný dále napadl některé formulace nalézacího soudu svědčící pro jeho jistou předpojatost a současně formulaci závěrů vyplývajících z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Pokud jde o skutky 2) a 3), které jsou skutkově prakticky totožné, obžalovaný setrval na své původní obhajobě, že v obou těchto případech došlo k opožděnému uhrazení kupní ceny, v důsledku čehož byla společnost XXXX oprávněna ponechat si ve své době platby jako smluvní pokutu v souladu se zněním smlouvy. Konstatoval rovněž, že poškození v obou případech mohli jako zkušení obchodníci, pohybující se po dlouhá léta v oblasti mezinárodního obchodu předpokládat, že včasné nezaplacení kupní ceny bude mít pro ně právní následky. V obou těchto případech nelze uvažovat o počátečním podvodném úmyslu obžalovaného, neboť z provedeného dokazování nevyplývá, že by obžalovaný byl od počátku rozhodnut poskytnout stroj nedodat. Poukázal dále na skutečně realizovanou transakci s předmětným strojem, který byl nakonec prodán společnosti XXXX, přestože byla tato společnost se zaplacením kupní ceny v prodlení v délce dvou dnů. Dále obžalovaný k předmětným skutkům namítl, že není správný závěr nalézacího soudu, že společnost XXXX nebyla vlastníkem předmětného stroje, který měl být podle rozsudku ve vlastnictví společnosti XXXX, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že na fotografiích, které měla k dispozici společnost XXXX byl zachycen jiný stroj, než který byl nabízen společností XXXX a XXXX k prodeji. Mimo to, z provedeného dokazování vyplynulo, že i v případě, že by společnost XXXX nebyla vlastníkem předmětného stroje, mohla vážně nabízet předmětný stroj k prodeji, neboť v podobných situacích je možno nabízet vlastnictví k věci i od nevlastníka.

Co se týče skutku v bodě 4), zde rovněž obžalovaný rozvádí, že ač v tomto případě jeho společnost nebyla vlastníkem předmětného stroje, byl oprávněn jej nabízet a byl také schopen obchod na straně prodávajícího realizovat. Konstatoval, že zástupci společnosti XXXX v tomto případě nesplnili smlouvené

podmínky, neboť součástí těchto smluvených podmínek byl i termín splatnosti dohodnuté ceny, kterou v tomto případě kupující společnost uhradila s téměř měsíčním zpožděním. Skutečnost, že obžalovaný stroj kupujícímu nepředal, vyplývá z jednání společnosti XXXX, která předmětným strojem v danou chvíli disponovala a která obžalovanému tento stroj nevydala z důvodů opožděné úhrady kupní ceny, jak to vyplývá z doložených listin. Současně také opožděným zaplacením kupní ceny společnosti XXXX vznikla škoda společnosti XXXX, tedy společnosti obžalovaného, neboť tato byla v důsledku pozdní platby povinna zaplatit společnosti XXXX smluvní pokutu, v tomto případě ve výši 9,4 mil. Kč. Dále obžalovaný napadl závěr nalézacího soudu, že listinné důkazy předložené v této souvislosti obžalovanému jsou fiktivní a vytvořené evidentně s cílem formálně zhojit existující stav, neboť takovýto závěr z provedení dokazování nevyplývá a nalézací soud v odůvodnění rozsudku tento svůj závěr nijak nevyložil. Totéž se týká domněnek nalézacího soudu o osobní zainteresanosti svědků M. Š. a Ing. M. N. na průběhu trestního stíhání obžalovaného. Obžalovaný dále poukázal na skutečnost, že svědek Ing. M. N., byť zjevně mohl v trestním řízení uvést relevantní skutečnosti, nebyl nalézacím soudem vůbec vyslechnut.

Ve vztahu ke všem skutkům pak obžalovaný konstatoval, že jeho jednání nemůže být kvalifikováno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr.zákoníku u žádného ze skutků. Uvedl, že nalézacím soudem zjištěný skutkový stav je v rozporu s provedenými důkazy, a to v rozporu tak extrémním, že řízení před soudem prvního stupně lze označit ve smyslu judikatury Ústavního soudu za neústavní. Nalézací soud přitom vůbec nedbal zásady ultima ratio, tedy subsidiarity trestní represe. Ve vztahu k hodnocení rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 12 Cm 21/2011-418, ze dne 12. 6. 2012, pak má za to, že nalézací soud z tohoto rozsudku nesprávně dovozuje vinu obžalovaného, byť takovýto postup je v rozporu se zásadami hodnocení důkazů v trestním řízení.

Dodatečně pak prostřednictvím obhájce JUDr. M. R. obžalovaný svou argumentaci doplnil ve vztahu ke skutku v bodě 3) napadeného rozsudku v tom smyslu, že není pravdou, že by společnost XXXX nabízel tiskařský stroj takřka souběžně se společností XXXX, když z listin je zřejmé, že se společností XXXX začal jednat teprve po splatnosti pro forma faktury společnosti XXXX, a tedy teprve v době, kdy první zájemce nesplnil své povinnosti vyplývající z uzavřené smlouvy.

Obžalovaný dále doplnil své odvolání argumentací zpracovanou obhájcem JUDr. P. D., v němž se zaměřil na otázku výrobního čísla stroje, resp. dalších znaků sloužících k jeho individuální identifikaci. Znovu přitom zopakoval, že stroj, který nabízel kupujícímu ve skutcích 2) a 3) nebyl totožný se strojem, který byl prodán společnosti XXXX, jak to vyplývá

z fotodokumentace, která byla založena do spisu. Znovu také konstatoval, že je vyloučeno, že by v jednotlivých případech „předstíral uzavření kupní smlouvy“, když postupoval zcela shodně jako v jiných obchodních případech, ve kterých k dodání prodávaných strojů došlo. V souvislosti se skutkem 1) pak zopakoval, že tento stroj byl poškozen, jak to vyplývá z listin, které jsou součástí spisového materiálu, a společnost XXXX byla vlastníkem tohoto stroje, což vyplývá z listin, které doložil v rámci odvolacího řízení. Vrátil se i k další argumentaci prezentované jí v předchozích podáních a popsané výše s tím, že se s touto argumentací nadále ztotožňuje.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obžalovaný Z. S. prostřednictvím svých obhájců JUDr. M. R. a JUDr. P. D., zcela setrval na odvolacích námitkách uplatněných v písemných vyhotoveních odvolání. Zdůraznil, že se mu nedostalo spravedlivého procesu, neboť v řízení před nalézacím soudem došlo k zásadním procesním pochybením, v důsledku nichž jsou skutková zjištění nalézacího soudu v extrémním rozporu s provedenými důkazy, což příkladmo doložil závěrem nalézacího soudu, že stroj v bodě 1) nevykazoval vady, přičemž z listinných důkazů vyplývá, že odstranění závad bylo společností XXXX kalkulováno na 1,7 mil. Kč. Dále, že nalézací soud dospěl k závěru, že stroj nabízený poškozeným v bodech 2) a 3) byl ve vlastnictví leasingové společnosti, přičemž z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že se jedná o dva rozdílné stroje. Nalézací soud dále neodůvodněně odmítl vzít v úvahu některé listinné důkazy, zejména ve vztahu ke skutku 1) a 4), týkající se konkrétně předání stroje společností XXXX za účelem opravy u skutku v bodě 1) a dále ve vztahu ke skutku v bodě 4) listiny týkající se vzájemných vztahů mezi společnostmi XXXX a XXXX v souvislosti s pozdní úhradou kupní ceny. Rovněž namítl, že nalézací soud opomenul důležité důkazy, zejména výpověď Ing. N. ke skutku v bodě 4).

Obžalovaný také namítl porušení ustanovení § 9 odst. 1 tr.ř., totiž samostatného řešení předběžných otázek ve vztahu k otázce, zda kupní smlouvy byly či nebyly u jednotlivých skutků uzavřeny, kdy Krajský soud v Brně ve svých občanskoprávních rozhodnutích konstatoval, že smlouvy ve dvou případech uzavřeny byly. Naproti tomu soud nalézací vycházel ze závěrů, že uzavřeny nebyly. Dále zdůraznil, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by byla prokázána objektivní stránka trestného činu, totiž počáteční podvodný úmysl obžalovaného. Obžalovaný se rovněž věnoval časové souvislosti jednotlivých skutků, u nichž bylo dovozeno pokračování v trestné činnosti, kdy namítl, že časová souvislost nebyla natolik blízká, aby všechny čtyři skutky naplnily znaky jednotlivých útoků pokračující trestné činnosti. Konečně napadl porušení zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného u skutku 4), kdy svědecká výpověď svědka M. Š. týkající se převzetí či nepřevzetí finančních prostředků jako úhrady kupní ceny, byla bezdůvodně vyhodnocena v neprospěch obžalovaného v tom smyslu, že peníze uhrazeny nebyly.

Na základě takto uplatněných odvolacích námitek, kdy zejména hodnocení důkazů není v souladu s provedenými důkazy, a v samotném dokazování jsou mezery, které bude nutno dořešit, navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci nalézacímu soudu k dalšímu řízení.

Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci veřejného zasedání využil možnosti svého zákonného práva a k odvolání obžalovaného se vyjádřil v tom směru, že pokud jde o pokračování jednotlivých útoků, nemůže být sporu o časové souvislosti skutků v bodech 2) a 4). Pokud jde o skutek v bodě 1), tento byl spáchán časově poměrně výrazně dříve než zbývající skutky, ale případná úprava by za situace, kdy je projednáváno toliko odvolání obžalovaného, byla porušením zákazu reformace in peius, neboť obžalovaného by bylo nutno uznat navíc vinným samostatným trestným činem v bodě 1), což by pro něj bylo méně příznivé. Obdobný závěr je pak možno učinit ve vztahu k v roce o náhradě škody v bodě 4), kdy nalézací soud pominul, že od 1. 7. 2013 je nová zákonná úprava úroků z prodlení, podle ní se k sazbě nepřipočítává dosavadních 7 %, jak to učinil nalézací soud, nýbrž 8 %. Vzhledem k tomu, že v ak v tomto směru nebylo podáno odvolání po kozeného, ale toliko obžalovaného, a úprava tohoto pochybení by opět byla v jeho neprospěch, nelze se touto okolností zabývat. V ostatních v rocích pak lze napaden rozsudek považovat za zákonný a správný. Konstatoval, že neexistuje skutečnost, pro kterou by bylo možno zpochybnit věrohodnost výpovědí poškozených, přičemž ve všech čtyřech útocích se jednalo o stejný scénář, kdy po počáteční nabídce prodeje následovalo rychlé jednání a dohoda o dodání předmětného stroje, následně na straně obžalovaného vznikají průtahy, poškozeným jsou sdělována nepravdivá tvrzení a v některých případech je obžalovaný nekontaktní, což vrcholí oznámením o pozdním zaplacení kupní ceny a jejím zápočtem na smluvní pokutu. Hodnocení důkazů nalézacím soudem tedy považuje za správné a navrhuje zamítnutí odvolání obžalovaného jako nedůvodné.

V rámci veřejného zasedání se k odvolání obžalovaného vyjádřil rovněž zmocněnec poškozené společnosti XXXX Mgr. L. P. Ten konstatoval, že všechny čtyři skutky mají v podstatě shodné rysy, kdy obžalovaný na počátku vzbudil důvěru svých obchodních partnerů v tom, že je oprávněn stroje převést a následně pod nejrůznějšími záminkami odkládal datum finální inspekce a demontáže strojů a tedy rovněž splatnost kupní ceny. Tento důsledek mu musel být zřejmý, neboť vyplýval z obvyklých zvyklostí při obchodech s tiskařskou technikou. Poukázal také na podstatu jednání obžalovaného spočívající v jeho úmyslu nerealizovat řádně obchodní transakci se svými partnery bez ohledu na formální otázku uzavření či neuzavření kupních smluv. Konstatoval, že má za to, že obžalovaný byl ve všech čtyřech skutcích shledán vinným po právu a po právu mu byla rovněž uložena povinnost nahradit poškozeným společností způsobenou škodu. Proto navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto.

Z podnětu obžalovaného, který v rámci odvolacího řízení předložil další listiny, soud doplnil dokazování provedením listinných důkazů, a to průvodního osvědčení Celního úřadu ve Vyškově, včetně faktury ve vztahu k ofsetovému tiskařskému stroji XXXX, výrobní číslo XXXX, rok výroby 2001, který byl odeslán obchodnímu partnerovi se sídlem v Káhiře v Egyptě, technickou zprávou společnosti XXXX, s.r.o., a společnosti XXXX, se sídlem v Rakousku, z nich vyplývá, že stroj výrobního čísla XXXX byl pravděpodobně vyroben v roce 2001, čemuž odpovídá výrobní číslo začínající trojčíslím XXXX, takovéto stroje již měly nové stříbrné dělené kryty a nový typ elektrické skříně, přestavba staršího stroje na tuto podobu by byla cenově nerentabilní. Další fotografie, které byly předloženy k identifikaci, zachycují starší model a nikoliv stroj odpovídající výrobnímu číslu XXXX. Dále byla k důkazu předložena notářsky ověřená kopie kupní smlouvy mezi společnostmi XXXX, se sídlem v Budapešti, jako prodávající, a společností XXXX, jako kupující, týkající se stroje XXXX, výrobní číslo XXXX, ze dne 25. 10. 2006. Dále byly doloženy ověřené kopie Smlouvy o dílo mezi společnostmi XXXX a XXXX, s.r.o., týkající se stroje zn. XXXX, výrobního čísla XXXX, ze dne 21. 12. 2010 a předávací protokol ze dne 4. 10. 2010, přičemž vidimační doložky připojila Hospodářská komora ČR v Praze. Dále bylo doloženo celkem 7 pro forma faktur z období 8. 3. 2010 a 24. 3. 2011, o transakcích odlišných od předmětu této trestní věci, včetně dvou faktur, kde kupující je společnost XXXX.

Po takto doplněném dokazování Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací na podkladě podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, jakož i řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska výtkaných vad.

Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř., tedy vady spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. Je nutno konstatovat, že za vadu řízení nelze považovat situaci, kdy nalézací soud na základě hodnocení důkazů provedeného důsledně podle § 2 odst. 6 tr.ř. dojde k odlišným právním závěrům, než jaké zastává obžalovaný či jeho obhájci.

Z hlediska ustáleného skutkového stavu je odvolací soud toho názoru, že soud prvního stupně provedl podle § 2 odst. 5 tr.ř. veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí. Podle odvolacího soudu také soud prvního stupně hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. Nevytrhával tedy

jednotlivé důkazy z kontextu provedeného dokazování, ale přihlížel k jejich vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění pak podle odvolacího soudu odpovídá ustanovení § 125 tr.ř., když soud prvního stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opíral a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, a v tomto směru lze na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Současně se lze do jisté míry ztotožnit s námitkami obalovaného týkajícími se jednotlivých formulací či písařských chyb v odůvodnění rozsudku, jak na ně bylo v písemných odvoláních poukazováno, s tím, že je ovšem možno konstatovat, že ve všech případech se jedná pouze o drobné nepřesnosti či nedůslednosti, které však nemají vliv na celkové závěry nalézacího soudu ve vztahu zejména k otázce viny obalovaného.

Pokud obalovan v odvolacích námitkách argumentuje tím, že soud prvního stupně nevyhověl některým jeho návrhům na doplnění dokazování výsledkem svědka ing. N., čímž naznačuje, že bylo porušeno právo na jeho obhajobu a nalézací soud nezjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, odvolací soud těmto námitkám nepřisvědčil. Soud prvního stupně v tomto směru postupoval v souladu s ustanovením § 216 odst. 1 tr.ř., neboť soud není povinen vyhovět všem důkazním návrhům stran, a proto může rozhodnout, že některé důkazy neprovede, má-li za to, že provedl všechny důkazy umožňující zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí a navrhované důkazy považuje za nepotřebné a nadbytečné. V takovém případě má povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí ve věci samé uvést, proč stranám nevyhověl v provedení takového důkazu na doplnění dokazování. Ve vztahu ke svědkovi M. N. soud prvního stupně této své povinnosti dostal, když na straně 45 svého rozhodnutí vyložil, z jakého důvodu tento důkaz neprovedl. Pokud pak jde o listinné důkazy, na které bylo v odvolacích námitkách poukazováno, těmito se nalézací soud zabýval a jako s důkazy s nimi nakládal. Pokud pak z nich v rámci hodnocení důkazů učinil závěry odlišné od očekávání obžalovaného, nelze v tomto směru učinit závěr, že by se jednalo o důkazy opomenuté, či ohodnocené vadně, neboť nalézací soud se s nimi vypořádal ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Konkrétně tak jde o listiny, které měly dokládat u skutku 1) opravu stroje prostřednictvím společnosti XXXX a které byly teprve v odvolacím řízení předloženy v ověřené kopii. Ani tato forma předložených listin ovšem neodstranila pochybnosti o věrohodnosti těchto důkazů, neboť jednání se společností XXXX probíhalo v lednu roku 2010, přičemž termín dodání stroje byl po úpravě stanoven na „rok 2010“, přesto doložená smlouva o dílo mezi společnostmi XXXX, s.r.o. a XXXX, s.r.o., podle doložené listiny byla podepsána dne 20. a 21. 12. 2010, přičemž samotný stroj byl podle předávacího protokolu předán 4. 10. 2010, tedy před jejím uzavřením. Naprosto není zřejmé, z jakého důvodu byla tato oprava sjednána teprve v prosinci 2010, fakticky 10 dnů před nejzazším možným termínem dodávky podle uzavřené kupní smlouvy, když zástupce kupující společnosti J. J. B. už dne 1. 4. 2010 potvrdil svůj zájem o převzetí stroje a nikoliv vrácení vyplacených peněz. Doložená smlouva

o dílo přitom neobsahuje žádnou kalkulaci, která by odůvodnila nutnost oddalování nutné opravy stroje, například z důvodu ekonomické výhodnosti, když kalkulace autorizovaným servisem společnosti XXXX byly propočteny už 14., resp. 29. 1. 2010 (č.l. 1637 a 1638). Nevěrohodnost předmětných listin tak nevyplývá pouze z formálního doložení neověřených listin, ale ze samotného jejich obsahu.

Totéž lze uvést k listinám vztahujícím se ke vztahům společnosti XXXX a obžalovaného ve vztahu ke skutku v bodě 4), jejichž nevěrohodnost vyplývá z jejich formy, ale zejména z rozporné výpovědi svědka Š., jakož i formy tvrzené úhrady částky 9,4 mil. Kč na základě příjmového pokladního dokladu. V podrobnostech lze zcela odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku na straně 46 až 48, kde se nalézací soud všemi rozpory ve výpovědi svědka Š. ve vztahu k věrohodnosti předmětných listin podrobně zabývá. V této souvislosti se odvolací soud ztotožnil rovněž s postupem nalézacího soudu, který nevyslechl svědka ing. N., neboť je zřejmé, že tento nebyl předání peněz přítomen. Argumentace obžalovaného, že odstoupil od smlouvy z důvodu zmaření jeho časově omezeného investičního záměru je zcela v rozporu s výpovědí svědka Š., který naopak s finančními prostředky, které měl od obžalovaného převzít, měl samostatně disponovat v rozporu se svým zmocněním a bez jakékoli konzultace s Ing. N., což i vzhledem k výši částky prohlubuje nevěrohodnost celé této transakce a vyvrací tvrzení obžalovaného.

K obecné odvolací námitce týkající se popisu jednání obžalovaného použitého ve všech 4 skutcích, totiž, že obžalovaný „předstíral, že hodlá s ka dou a společnostmi uzavřít řádnou kupní smlouvu, na základě níž na ni převede vlastnické právo k tiskovému stroji“, je nutno uvést, že tato dikce skutkové věty fakticky neřeší, zda došlo či nikoliv k uzavření kupní smlouvy, ale zda obžalovaný svým jednáním hodlal uzavřít řádnou kupní smlouvu, na základě níž bude následně převedeno vlastnické právo k prodávané věci, nebo zda tento svůj úmysl pouze předstíral. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že ve všech čtyřech případech obžalovaný tento svůj úmysl pouze předstíral. Jakkoliv obžalovaný ve všech případech formálně uzavřel kupní smlouvu formou pro forma faktury, učinil tak jedině na základě předstíraného úmyslu ustanovení této smlouvy dodržet. Tento jeho úmysl inkasovat kupní cenu, avšak zboží nedodát, a to od samého počátku, vyplývá zejména z jeho korespondence s obchodními partnery, o které se obžalovaný ve své odvolací argumentaci vůbec nezmiňuje. Ve skutcích 2) až 4) totiž v době po splatnosti pro forma faktury, kterou obžalovaný v rámci své obhajoby hodnotí jako podstatný bod jeho dalšího jednání, se svými obchodními partnery –po kozením komunikoval v tom smyslu, že činí úkony směřující k realizaci uzavřeného obchodu.

Ve vztahu ke skutku v bodě 1), který je specifický tím, že datum dodání bylo z původního „leden 2010“ upraveno na méně určitý „rok 2010“, poněkud v opa

s po adavkem kupujícího, kter podle svého e-mailu měl zájem pouze na úpravě číselného vyjádření roku z nesprávně uvedeného 20010 na správné 2010, je nicméně z korespondence předložené svědkem B. zřejmé, že v průběhu ledna bylo jednáno o prodeji a přepravě poškozeného stroje se slevou 5.000 Euro za zmíněné poškození. Ze zpráv z 29. 1. a 1. 2. 2010 jednoznačně vyplývá, že svědek B. domlouval naložení kontejneru na 4. 2. a dne 4. 2. 2010 se ujišťoval, že naložení bude další den v úterý. Ještě 17. 2. 2010 obžalovaný uvádí, že rozmontování XXXX začne po inspekci pojišťovací společnosti a dne 23. 2. 2010 ujišťuje, že začali, na což svědek B. téhož dne reaguje žádostí o zaslání snímků o naložení. Je zcela vyloučeno, aby takováto komunikace odpovídala obhajobě obžalovaného, že se jednalo pouze o přemístění stroje v rámci ČR z haly, u níž končila nájemní smlouva, kdy z celé korespondence je zřejmé, že se jedná o jednání o převozu stroje kupujícímu. Tento závěr pak dále potvrzuje komunikace z 25. 2. 2010, kdy svědek B. hovoří o zmeškání plavidla a obžalovaný ujišťuje, že stroj je rozmontovaný, přičemž o žádných problémech žádné zmínky neuvádí. Na počátku března 2010 je pak zřejmé, že obžalovaný přestává komunikovat, přičemž svědek B. 5. 3. 2010 požaduje vrácení platby během uvedeného dne, na to obžalovaný reaguje a dne 15. 3. 2010 v tom smyslu, že obchod byl zrušen zprávou svědka B. a z toho důvodu mu budou načteny náklady, které jeho společnost měla, aniž by je blíže specifikoval. Pokud za této situace svědek B. dne 1. 4. 2010, který je obžalovaným postaven před rozhodnutí, zda dává přednost penězům, které požadoval 5. 3., ale nebyly mu zaslány, nebo dodávku stroje, o jeho fyzické existenci se dříve přesvědčil, volí dodávku stroje, neodůvodňuje ani toto jeho rozhodnutí průtah při opravě spočívající v uzavření smlouvy o dílo teprve v prosinci 2010, tedy o dalších 8 měsících později. Jednání obžalovaného přitom v tomto skutku nese zcela shodné znaky jako jeho jednání v dalších třech případech, kdy tak jak uzavřel i nalézací soud, na počátku jedná rychle a ujišťuje, že vše je v pořádku, následně signalizuje různé problémy, pro které není možno stroje nakládat ihned, a poté, aniž by výslovně odstoupil od smlouvy a zastavil tak případné další platby, kupující naopak tyto platby přijímá a stává se nekontaktním.

Ve vztahu ke skutku č. 2) byla původní splatnost faktury stanovena na 25. 10. 2010, přičemž obžalovaný ještě dne 26. 10. 2010 uvádí, že nemůže potvrdit nakládku před dojitím platby a dne 3. 11. 2010 potvrzuje doručení zálohy, aniž by signalizoval jakkoliv problém s dodávkou stroje. Ve vztahu ke společnosti XXXX (skutek 3) se splatností 5. 11. 2010, ještě v lednu 2011 probíhá kontakt, který není písemně doložen, nicméně z e-mailu společnosti XXXX vyplývá, že tato dne 4. 1. požaduje odeslání stroje a následně se u přepravní společnosti domáhá potvrzení nakládky v souladu s dohodou s obžalovaným. Z uvedeného je zřejmé, že ještě dlouho po splatnosti předmětné smlouvy obžalovaný s kupující komunikuje v tom smyslu, že se dodávka stroje připravuje. Ve vztahu ke skutku v bodě 4) s datem splatnosti 15. 4. 2011 obžalovaný ještě dne 29. 4. potvrzuje nakládku na 9. 5. 2011 s tím, že v akce nemá vysokozdvíhací vozík a dne 6. 5. 2011 potvrzuje, že je připraven nakládat. Ještě dne 26. 5. 2011 pak upozorňuje svého

obchodního partnera, tedy společnost XXXX, že mají jednat přímo s ním, nikoliv přes tiskaře, který strojem disponuje.

Ze všech uvedených důkazů vyplývá, že obžalovaný svým jednáním dával jednoznačně najevo, že datum splatnosti není jedinou podmínkou platnosti smlouvy a ani z dikce uzavřených kupních smluv, ani z komunikace ob alovaného s kupujícími není zřejmé, že by nedodržení tohoto data mělo za následek propadnutí všech poskytnutých plateb na smluvní pokutu, která v uzavřené kupní smlouvě je stanovena pouze velmi vágně a neurčitě, jak vyplývá ze samotné dikce smluv, ale i ze závěrů dosud nepravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2012, č.j. 12 Cm 21/2011-418, i pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 49 Cm 65/2010-43, ze kterého vyplývá, že pokud strany uzavřely na prodej sporné věci kupní smlouvu v intencích § 409 obch. zákoníku a kupní cenu na ni alobce (poškozený) uhradil, pak má žalovaný (společnost XXXX) evidentně povinnost sjednané zboží dodat a umožnit kupujícímu nabýt k němu vlastnické právo. Ani by to v předmětném rozsudku bylo výslovně uvedeno, je z logiky věci zřejmé, že nemá právo započíst uhrazenou kupní cenu na smluvní pokutu.

Podstata podvodného jednání obžalovaného spočívá v jednání v e popsaném, přičemž veškeré další okolnosti jsou pouze okolnostmi dokreslujícími. Jedná se zejména o otázky vlastnictví jednotlivých strojů leasingovými společnostmi. Obecně lze souhlasit s námitkami obžalovaného, že vlastnictví předmětných strojů leasingovými společnostmi nebránilo obžalovanému v nabízení těchto strojů k prodeji, avšak pouze za předpokladu, že obžalovaný, pokud je jeho nabídka na prodej stroje míněna vážně, učiní kroky směřující k převedení vlastnického práva na kupujícího po zaplacení kupní ceny. Pokud ob alován namítal, a ji v řízení před nalézacím soudem na svou obhajobu uváděl, že výrobní číslo není individuální identifikací stroje, je nutno uvést, že tato jeho obhajoba byla jednoznačně vyvrácena vyjádřením svědka Ing. J. P., který uvedl, že právě výrobní číslo je individuální identifikací ka dého stroje a je na stroji vyznačena ve formě štítku, který je plechový a číslo je do něj vyraženo i na obslužném pultu v softwarové výbavě stroje. I v případě, že by byly vyrobeny dva naprosto typově shodné stroje, pak finální výrobní čísla těchto strojů musí být odlišná a je tedy vyloučeno, aby dva stroje nesly stejné výrobní číslo. V tomto směru se pak vyjádřili i všichni zástupci poškozených společností, kteří se v oboru nákupu a prodeje tiskových strojů dlouhodobě pohybují. Výpovědí svědka Ing. J. P. je současně vyvráceno tvrzení obžalovaného, že stroje jsou označeny samolepkami, které obžalovaný soudu dokládal, neboť tyto samolepky nemají na sobě vyražené číslo a její vzhled je tedy zcela v rozporu s vyjádřením uvedeného svědka, který je autorizovaným zástupcem společnosti XXXX na území ČR. V tomto směru je tedy vyloučeno, aby existovaly dva stroje označené výrobním číslem XXXX, jak obžalovaný dokládal listinami, podle nichž stroj tohoto výrobního čísla jednak prodal společnosti XXXX a jednak svému egyptskému partnerovi. Jak vypl vá z průběhu dokazování, je

výrobní číslo považováno za jednoznačný identifikátor jednotlivého stroje a to i v obchodním styku, neboť i ve fakturách vystavených obžalovaným, které byly soudu předloženy, jsou stroje identifikovány výrobními čísly a rokem výroby. Pokud tedy smlouvy o převodu vlastnického práva s leasingovou společností XXXX se vztahují ke stroji výrobního čísla XXXX roku výroby 2001, je namístě učinit závěr, že na leasingovou společnost přešlo vlastnictví ke stroji tohoto výrobního čísla a roku výroby a nikoliv tedy stroje s plastovými kryty, který byl zachycen na fotodokumentaci a u něhož bylo listinami předloženými obžalovaným v odvolacím řízení vyloučeno, že by se mohlo jednat o stroj výrobního čísla začínajícího trojčíslím XXXX. Z toho důvodu nebylo nutno jakkoliv zasahovat do znění skutkových vět v bodech 2) a 3) napadeného rozsudku, přičemž samotná otázka vlastnictví jednotlivého stroje nemá přímý vliv na hodnocení podvodného úmyslu obžalovaného vyplývajícího ze samotné komunikace se zástupci poškozených společností, jak bylo popsáno v e.

Pokud pak jde o faktury doložené obžalovaným do odvolacího řízení, které měly prokazovat jeho řádně proběhlé obchody, nutno uvést, že obžalovaný uváděl, že takových obchodů koná asi 30 za rok, přičemž soudu doložil pouze 7 faktur za roky 2010 a 2011, z nichž dvě transakce se týkaly společnosti XXXX, které v jednom případě byl dodán stroj i přesto, že byl zaplacen po lhůtě splatnosti a v jiném případě byla právě s odkazem na pozdní platbu celá kupní cena započtena na smluvní pokutu, přičemž nelze nevidět, že kupní cena započtená na smluvní pokutu byla vyšší než součet kupních cen obou dříve řádně dodaných strojů. Doložené formy faktury pak nelze hodnotit jako vypovídající důkazy vzhledem k tomu, že není zřejmé, kdy byla kupní cena v jednotlivých případech zaplacená, ani nebyla doložena komunikace obžalovaného s kupujícími a tedy nelze jednotlivé obchodní případy nijak porovnat. Stejně tak není zřejmé, zda vůbec předmetné transakce proběhly, když na všech fakturách předložených obžalovaným je parafráza pouze na straně prodávajícího, nikoli však kupujícího.

Mimo rámec odvolacích námitek je pak možno v podrobnostech odkázat zejména na hodnotící pasáž písemného odůvodnění napadeného rozsudku na stranách 50 až 60, na nichž se nalézací soud podrobně zabýval všemi rozhodnými okolnostmi jednání obžalovaného vyplývajícími z jednotlivých důkazů, jakož i právním hodnocením jeho jednání, přičemž odvolací soud se s prezentovanými úvahami nalézacího soudu plně ztotožňuje.

Odvolací soud přiznává jistou relevanci odvolací námitce týkající se časové souvislosti jednání obžalovaného, zejména pokud jde o souvislost skutku 1) s ostatními skutky, které jsou předmětem této trestní věci. S ohledem na delší časový odstup v řádu 9 měsíců, bylo namístě skutek v bodě 1) hodnotit jako samostatný trestný čin. Vzhledem k tomu, že v akce odvolání bylo podáno pouze obžalované, nelze ve smyslu § 259 odst. 4 tr.ř. rozhodnout v neprospěch obžalovaného.

Vzhledem k tomu, že uznání viny pro dva trestné činy, z nich jeden, zahrnující skutky 2) a 4), by odpovídal právní kvalifikaci vyhlášeného rozsudku, a samostatně hodnocen skutek v bodě 1) by bylo nutno hodnotit jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 tr.zákoníku, byla by taková úprava v neprospěch obžalovaného, protože k ní nebylo možno v rámci tohoto odvolacího řízení přistoupit.

Odvolací soud nezjistil pochybení ani ve vymezení trestu. Typová společenská škodlivost posuzovaného jednání obžalovaného je vyjádřena v trestní sazbě spáchaného zločinu, za který lze uložit trest odnětí svobody na pět až deset let. Soud prvního stupně důsledně vycházel z ustanovení § 39 tr.zákoníku o stanovení druhu a výměry trestu a přihlédl zejména k povaze a závažnosti spáchaného zločinu, k osobním poměrům obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti jeho nápravy. Náležitým způsobem přihlédl k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem a v tomto směru lze odkázat na stranu 60 až 61 napadeného rozsudku. Uložený trest v dolní polovině zákonné trestní sazby tak lze hodnotit jako přiměřený závažnosti posuzované trestné činnosti, osobě obžalovaného i výši způsobené škody, přičemž nalézací soud nepochybil ani ve výroku o zařazení obžalovaného do věznic s ostrahou, kdy postupoval zcela v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku. Pochybení nebylo shledáno ani při uložení peněžitého trestu či trestu zákazu činnosti, v rámci kterého byla činnost, její výkon je obžalovanému zakázán, precizně specifikována.

Odvolací soud tak shledal pochybení toliko ve výroku o náhradě škody, kdy nalézací soud sice vycházel z řádně a včas uplatněných nároků jednotlivých poškozených, avšak vyčíslením povinnosti k náhradě škody ve dvou různých měnách u každého z poškozených učinil své rozhodnutí v důsledku nevykonatelným. Vzhledem k tomu, že ve všech čtyřech případech se poškození připojili se svými nároky na náhradu škody v částce vyjádřené v cizí měně, konkrétně v eurech, která byla způsobena na peněžních prostředcích v cizí měně, neboť všechny poškozené společnosti uhradily platby v této cizí měně a všechny tyto společnosti mají své sídlo v zahraničí a jsou tedy z tohoto pohledu cizozemcem, byly splněny podmínky ustanovení § 228 odst. 3 tr.ř. pro přiznání nároku na náhradu škody v cizí měně, konkrétně v měně euro. Úvahy nalézacího soudu o převodu těchto částek na koruny pak byly nadbytečné. V rámci odvolacího řízení tedy odvolací soud tuto nepřesnost odstranil vypuštěním vyčíslení škody, k jejíž úhradě byl obžalovaný zavázán v českých korunách. V důsledku tohoto postupu pak pozbylo podkladu rozhodnutí podle § 229 odst. 2 tr.ř. ve vztahu k poškozenému M. C., neboť tento výrok vyplynul jedině ze skutečnosti, že do předtisku předloženého policejním orgánem poškozený M. C. vyjádřil požadovanou náhradu škody v měně euro i v českých korunách a při následném přepočtu způsobené škody v cizí měně nalézacím soudem použil tento jiný směnný kurz, čím vznikl rozpor mezi částkou vyjádřenou v českých korunách uplatněnou poškozeným a přiznanou nalézacím soudem. Tento rozpor byl přiznáním nároku na náhradu škody pouze v cizí měně odstraněn, a proto uvedený výrok pozbyl svého podkladu. Ve vztahu k poškozenému

společnosti XXXX, která byla odkázána s nárokem na náhradu kody v části pokrývající náklady nutné na vymožení způsobené škody, se pak odvolací soud ztotožňuje se závěry soudu nalézacího, na něž lze plně odkázat. Pro úplnost je pak možno uvést, že výrok o náhradě škody v této trestní věci není v rozporu s řízením, vyplývajícím z úpadku společnosti XXXX, s.r.o., neboť se jedná o odlišný povinný subjekt.

Ve vztahu ke společnosti XXXX, a.s., je pak nutné konstatovat, e tato společnost není jedním obžalovaného, které je předmětem této trestní věci nikterak poškozena, neboť jedinými poškozenými, kterým byla jedním obžalovaného způsobena škoda, jsou jeho obchodní partneři, jak jsou specifikováni ve vztahu ke společnosti XXXX, a.s., v roce tohoto rozsudku. Z toho důvodu měl ve vztahu ke společnosti XXXX, a.s., nalézací soud uplatnit ustanovení § 206 odst. 3 tr.ř. a tuto společnost jako poškozeného v hlavním líčení nepřipustit. Pokud tak však neučinil na počátku hlavního líčení, nebylo jí mo no toto pochybení v rámci odvolacího řízení korigovat, a proto byl výrok o odkazu této společnosti s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních odvolacím soudem ponechán beze změny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. **Do dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat **nejvyšší státní zástupce** pro nesprávnost kteréhokoliv v roce rozhodnutí a **obviněný** pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. **Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni** (v daném případě **u Krajského soudu v Brně**). **O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně**. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) a l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 12. srpna 2014.

JUDr. Vladimír R u t a r v. r.
předseda senátu

Mgr. Roman R a a b v. r.
zpracoval

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Matoušková

Zuzana
Matoušková

Digitálně podepsal Zuzana
Matoušková
DN: c=CZ, o=ČR - Vrchní soud v
Olomouci [IČ 64124533], ou=správa
soudu, ou=299, cn=Zuzana
Matoušková, serialNumber=P137477,
title=zapisovatelka
Datum: 2014.08.22 12:47:13 +02'00'